

אמנות חיים

גליון שבועי לתורה וחסידות שע"י מוסדות קראלי בארה"ק

גליון תקעא ♦ שנה יב

שב"ק פרשת לך לך ה'תשפד

דברי אלוקים חיים
מרן רבינו הגה"ק זיע"א

לך לך מארצך וגו' ואברכך ואגדלה שמך וגו'. (י"ב. א-ב)
ראוי לשים לב, מפני מה הבטיח לו השי"ת כל ההבטחות האלה, והלא זה היה אחד מעשרה הנסיונות ויותר נסיון היה אם לא היה יודע כלל מההבטחות הטובות ואף על פי כן היה הולך. אפ"ל ע"פ "הקדושת לוי" שנראה שאדרבה בההבטחות היה הנסיון גדול ביותר, כי רצה השי"ת לבחון לא"י בגלל שיגיעו לו שם כל הברכות הטובות, או ילך רק לקיים רצונו של מקום ולא יכוון כלל על הנאת עצמו. ומשום הכי הבטיח לו השי"ת הטובות שישגי בביאתו לארץ ישראל לראות אם לא יחשב כלל להנאתו רק לקיים מצות הבורא ב"ה. ומעיד הכתוב, וילך אברם כאשר דיבר אליו ה'.

וכן מובא באור החיים הק' שהלך רק בשביל ציווי ה' לבד ולא כדי שבאמצעות הליכתו ישיג הטובות.

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (בראשית טו, י)
פירש רש"י דלא שאל לו אות על זאת, אבל על ירושת הארץ [שאל אות] ואמר לו: "במה אדע" (להלן, ח).
ולכאורה קשה הרי אברהם אבינו שמסר את נפשו לא אחת, לגלות ולפרסם את שמו יתברך, מה הגדלות בכך שיחשבה לו צדקה וכן שואל הרמב"ן מי שהאמין לשחוט את בנו היחיד האהוב, ושאר הנסיונות, איך לא יאמין בבשורה טובה?
ואפ"ל (ע"פ יוסף בכור שור ועוד) ויחשבה הכוונה לאברהם שהחשיב להקדוש ברוך הוא את הדבר כצדקה דהיינו שצדקה עשה עמו בזה שהבטיחו שיוצא מחלציו יירש הארץ.

אמרות פתורות
מרבינו ה'אור אביגדור' זיע"א

ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה ברכה (יב, ב)
מסביר רש"י: ואעשך לגוי גדול, זה שאומרים אלהי אברהם. ואברכך זה שאומרים אלהי יצחק. ואגדלה שמך זה שאומרים אלהי יעקב. יכול יהיו חותמין בכולן, תלמוד לומר והיה ברכה, בך חותמין ולא בהם.

ומסביר ה"שפתי חכמים": רצונו לומר לפי שאין אומרים "אלהי" אלא על רבים, כמו אלהי ישראל אלהי העברים, ועל יחיד לא מצינו לשון אלהי. לכך ברכו "ואעשך לגוי גדול" כי אתה תחשב לרבים ויאמרו עליך "אלהי אברהם". ובמילת "אברכך" שמורה עוד על תוספת ברכה, רמז שיאמרו גם כן על בנו אלהי יצחק, וכן "ואגדלה שמך" שמורה עוד על תוספת גדולה, רמז שיאמרו גם כן על בן בנו אלהי יעקב.

דברות קודש
מרן רבינו עט"ר שליט"א

בימים אלו בו ארץ ישראל עומדת במלחמה, ואשר כלל ישראל זקוק לישועה גדולה, תפקידנו להתפלל שזו תהיה המלחמה האחרונה ונזכה לגאולה האמיתית והשלימה.

כידוע הויכוח שהיה בין הצדיקים אם להעדיף את נצחונם של נפוליון או נצחון מדינת רוסיא, סבר הרה"ק מנחם מנדיל מרימנוב זיע"א כי עדיף שנפוליון ינצח בכך שנפוליון יהיה גוג והצאר של רוסיה יהיה מגוג ותהיה מלחמה ואז תבוא הגאולה, ותלמידו רבי נפתלי מרופשיץ היה בדעתו כמו אדמו"ר הזקן כלומר נגד נפוליון, וביקש מרבו מרמינוב שירחם עליהם וידחה את המלחמה ורבו לא הסכים כי רצה שכבר תבוא הגאולה. באותה שנה ביקש הרבי מרמינוב במוסף של יום הכיפורים מתלמידו רבי נפתלי מרופשיץ שהיה השליח ציבור שיתפלל להצלחת נפוליון ותלמידו לא הסכים, ועשה הפוך ובמקום ורבו הקפיד עליו ואז רבי נפתלי נסע לחוזה מלובלין לשכנעו, לדעתו והחוזה אמר שאינו מתערב אבל הצליח לשכנע את המגיד מקוזניץ להיות נגד נפוליון - כדעת בעל התניא.

אחר כך בשנת תקע"ה ניסו שלשת הצדיקים הנ"ל להביא את הגאולה לא במלחמה אלא באופן אחר, אבל באותה שנה שלושתם הסתלקו המגיד מקוזניץ ב"ד תשרי, ואז החוזה מלובלין נפל מחלון ביתו והיה חולה ונשאר הרבי מרמינוב לבד בניסיונותיו להביא את הגאולה ואז חלה ואפסו כוחותיו ובי"ח אייר התכונן להסתלקותו, ובאו תלמידיו ובכו לפניו ואמר להם רבם " בעת שהתאמצתי בכל כחי להביא את הישועה בביאת המשיח ואתם מצד רחמנותכם לא החזקתם במעשה עבודתי, וכבר חלפה לה השעה וסיים בזה הלשון "עס וועט נאך אוננואקסען גרינע ווערים מיט קיפערנע פיסקעס ביז משיח וועט קימען" (שכעט יתגדלו תולעים עם פיות של ברזל עד שיזכו לביאת המשיח).

מובא מהרה"ק רבי מאיר שפירא זצ"ל בספר (אור המאיר עה"ת לפ' בא ע' י) אשר גאולת מצרים הי' גאולה כוללת והוא רמז על גאולה העתידה שתהי' ע"י דוד משיח צדקינו, אשר יתגלה אור הגנוז, וכמו שמרומז בפ' והארץ היתה תוהו ובוהו, וחשך על פני תהום" שמרמז על ד' גלויות, ורוח אלוקים מרחפת על פני המים זה רוחו של משיח, ויאמר אלוקים יהיה אור שיתגלה אורו של משיח, לזה במכת חושך נתגלה להם מהאור שעתידי להיות בימי דוד משיח צדקינו ולזה "במשבתם" עולה תשפ"ד, מספר דו"ד כזה: דוד עולה י"ד, ב' פעמים י"ד שהוא כ"ח, כ"ח פעמים כ"ח עולה תשפ"ד. גם מלך ישראל קים" עם התיבות עולה תשפ"ד, כמו שאיתא באר"י ז"ל אשר אז יהיה אור הלבנה כאור החמה.

רואים אנו שבריש תשפ"ד, פרצה עלינו המלחמה הפתאומית, כשכל "הכוחי ועוצם ידי" נמוג ברגע, וכן ניכרים בו רוב הסימנים כפי שתיארו לנו חכמינו גדולי הדורות, איך תיראה מלחמת גוג ומגוג. על כן נבקש ונזעק לפני הקב"ה, שהרי כבר שילמנו די והותר בדמים תרתי משמע, אנה חוס ורחם עלינו ותגאל אותנו ברחמים וחסדים מגולים. אכ"ר.

הליכות חיים

תפילין בזמן המלחמה

בעת זו שמתרחשת מלחמה בארצנו, רבים שאלו האם מותר לחיילים לקחת את התפילין בשבת.

וידידי הגאון הגדול רבי אלחנן פרינץ שליט"א בעל "אבני דרך", האריך על כך מצד ההלכה (עיין שו"ת אבני דרך ז, נו). והוסיף עוד ידידי הגר"א פרינץ שליט"א: בצד הרעיוני של חשיבות התפילין בשעת מלחמה. בגמרא במסכת מנחות (מד, א) אומר ריש לקיש כי כל המניח תפילין מאריך ימים, שנאמר: "ה' עליהם יחיו", וביאר רש"י: ה' עליהם - אותם שנושאים עליהם שם ה', תפילין, יחיו (וכן כתב גם הטור בס' לז). וביאר ביפה ללב בשם ספר חיים (והובא בכף החיים סק"א) דהסיבה שיחיה, כיוון דעיקר חיותו של האדם הוא בלב ובמוח. לכן מי שמניח תפילין במקום חיותו ומקדש מוחו וליבו הרי הוא מאריך ימים. ומצינו בהקדמת תיקוני הזוהר (דף ג) כי כל המקפיד על תפילין, עליו נאמר: לא תקח האם על הבנים, ומי שחלילה אינו מקפיד, עליו נאמר: שלח תשלח (היינו שלא יאריך ימים). וכ"כ בכף החיים (לז, סק"ו) כי בזמן שישראל מניחים תפילין אתמר בהון לא תקח האם על הבנים, ואי לאו שלח תשלח. וכמה צורך יש בזכות זו בשעת מלחמה, וידועים דברי הזוהר הקדוש (פרשת פנחס דף רכח) כי שקולה מצוות תפילין כנגד כל המצוות.

מאת הרה"ג גמליאל רבינוביץ שליט"א - מו"צ בקהילתינו

סגולת חיים

ויהי בנסע הארץ ויאמר משה קומה ה' ויפצו איביך וינסו משנאיך מפניך: ובנחה יאמר שובה ה' רבבות אלפי ישראל: (פרשת בהעלותך י לה' - לו')

ויהי בנסע הארץ. עשה לו סימניות מלפניו ומלאחריו, לומר שאין זה מקומו. ולמה נכתב כאן, כדי להפסיק בין פורענות לפורענות וכו' כדאיתא בכל כתבי הקדש (שבת קטז, א): (רש"י)

"ויהי בנסוע" יש בו שתיים עשרה תיבות כנגד הפסוק האחרון בתורה שיש בו שתיים עשרה תיבות, "ובכל היד החזקה וכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל": וכן פסוק ראשון בבראשית "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ": יש בו שבע תיבות כנגד הפסוק "ובנחה יאמר". לכן אמרו **כל האומר פסוקים אלו בכונה ובפרט בשעת סכנה מעלה עליו כאילו אמר כל התורה כולה.**

בנסוע הארון היה משה רבינו אומר: "קומה ה' ויפצו אויביך, וינסו משנאיך מפניך", ובשעת חניה היה אומר: "שובה ה' (שמנוחת השכינה תהא בתוך) רבבות אלפי ישראל". שני פסוקים אלו מקומם הטבעי היה בפרשת במדבר, כשכתבה התורה על סדר חניית השבטים סביב למשכן וסדר מסעם, "כאשר יחנו כן יסעו, איש על ידו לדגליהם" (במדבר ב יז) והועתקו ממקומם ונשתלו בפרשתנו, כאשר לפנייהם ואחרייהם הפסק פרשה, ובו "סימניה": "נו"ן הפוכה, שפניה לאחור. לומר שאין זה מקומו הנכון. ולמה נכתב כאן? כדי ליצור חייך והפסק בין פורענות לפורענות. כדברי רש"י, אלמלא חייך זה היו נכתבים בתורה שני חטאים ברצף אחד, והיה זה מעורר קיטרוג נורא על עם ישראל, שתוצאותיו מי ישרום. מה עשה הקדוש ברוך הוא ברוב רחמיו על עם ישראל, שתל פרשה זו כאן, להפסיק ולחצוץ בין חטא למשנהו.

כפיני חיים

וילך למסעיו מנגב ועד בית קל וגו'. (יג. ג.)
בחזרתו פרע הקפותיו. (רש"י)

נראה שמלבד ששילם חובות ממון, שילם חובות אחרים, כי שאלוהו רבים היתכן שצדיק כמותו המפרסם שם הקב"ה בעולם צריך לסבול כ"כ להיות נע ונד ממקום למקום, אם אמנם כנים דבריו שהשי"ת מנהיג את העולם, מדוע אינו נותן בידו מכל טוב. ועתה בשובו ממצרים והיה כבד מאד במקנה בכסף ובזהב, פרע את החוב שהיה נשאר חייב להם מקודם, שקושייתם נסתלקה בראותם ששפיר העניק לו יוצרו עושר וכל מילי דמיטב. זהו פרע הקפותיו, שפרע להם תשובה שהיה חייב להם מקודם.

(חתם סופר)

הבט נא השמימה וספור הכוכבים אם תוכל לספור אותם ויאמר לו כה יהיה זרעך (טו, ה)

רק למטה הכוכבים נראים קטנים, אבל למעלה הם גדולים מאוד. כך ישראל, בארץ הם לפעמים נראים קטנים ושפלים, אבל למעלה, בשמים, הם חשובים וגדולים מאוד.

(הרה"ק ברוך ממע'יב"ח)

"ויוצא אותו החוצה (טו, ה)

"הוציאו מחללו של עולם והגביהו למעלה מן הכוכבים" (רש"י). אברהם אבינו הועלה "למעלה מן הכוכבים", מעל דרך הטבע, והקב"ה הראה לו כי "כה יהיה זרעך" - אף קיומם של בניך יהיה למעלה ומחוץ לדרך הטבע.

(שפת אמת)

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (בראשית טו, ו)

התחיל אברהם אבינו לחשוב באיזה זכות יזכו ישראל לעמוד באמונתם לעולם "ויחשבה לו צדקה" על ידי צדקה יזכו לאמונה שלימה, בל ימוט עולם ועד, ולזה נקרא צדק אמונה. ואמונה נקרא צדק (זוה"ק)

(שומר אמונים דרוש האמונה פ"ב)

וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואנכי כן יצאו ברכוש גדול (טו. יד) לכאורה האיך נענשו המצריים בין במיתת מכת בכורות וטביעה בים סוף ובין בממון שנלקח מהם, והלא קיימא לן דמי שנתחייב מיתה וממון אז קם לי' בדרכה מיני' ונענש במיתה לחודא. ונראה לפרש, דמיתה בידי שמים שפיר אינו פוטר ממון והכא באה המיתה מן השמים. זה שאמר הכתוב, וגם את הגוי אשר יעבדו דן "אנכי" דייקא בדיני שמים, ולכן ואחרי כן יצאו ברכוש גדול, דבכה"ג מת ומשלם.

(פרשת דרכים)

ויעל אלוקים מעל אברהם. (יז. כב)

יש לברר למה דוקא כאן עלה הקב"ה מעל אברהם אחר שדיבר עמו, דהנה כשהקב"ה שורה על האדם אז לא יגור שם רעה הוא היצה"ר אלא השטן בורח ומסתלק משם. ורצה הקב"ה להגדיל הנסיון של מצות מילה כלפי אברהם כדי להרבות בשכרו, משום הכי עלה לרגע קטן מעל אברהם אחר שצויה לו על מצות מילה כדי שיוכל היצה"ר לבוא ולפתותו. ומגודל חיבת אברהם לקונו כבש את יצרו ומל אברהם את עצמו בלב שלם.

(קדושת לוי)

ותקרא שם ה' הדבר אליה אתה קל ראי כי אמרה הגם הלום ראיתי אחרי רואי. (טז. יג)

וקשה מה נתינת טעם הוא זה שדייקא בשביל זה קראת כן. וי"ל עפ"י הגמרא בגיטין (דף ס"ו) דשד אין לו צל גמור. והביאו שם תוס' את הגמרא (מגילה ג') דאסור ליתן שלום לחבירו בשדה שמא שד הוא. והכא שאמרה הגר, אתה קל ראי, לכאורה מהיכן ידעה זאת, ודילמא שד הוא. ונראה שראתה אצלו צל גמור, ומזה הוכיחה שהוא מלאך. זה שאמר הכתוב, ותקרא את שמו אתה קל ראי, והראיה שאמנם מלאך הוא, כי הגם הלום ראיתי אחרי רואי, פ' שאחרי זה שנראה ונתגלה לי, עדיין ראיתיו, והיינו צל שלו, ומזה מוכח שהוא מלאך.

(ישמח משה)

עובדות חיים

ויאמר ה' אל אברהם לך מארצך וממולדתך וגו' (י"א-כ"ו).

יהיה רעב בארץ. (יב. י)
חבורה של סוחרים תבואה עשירים, באו פעם אחת אל הצדיק ר' דוד מטאלאנא זצ"ל לדרוש בעצתו ולבקש ברכתו: היות שהשנה שעברה היתה שנת בצורת, והיה יוקר גדול בתבואה, על כן חששו שגם השנה יהיה התבואה ביוקר, ולפיכך לא רצו בתחילת השנה למכור את תבואותיהם, וחיכו שתתייקר השער יותר, אך לבסוף הוזל השער יותר ויותר, והם עומדים להפסיד הפסד רב. השיב להם הצדיק: מי שזן את העניים בשנת הרעב, הוא יזון ויפרנס את העשירים בשנת השובע.

והאמין בה' ויחשבה לו צדקה (טו, ו)

סיפר הרה"ק רבי ברוך הגר מסערט וז"ל, ה"מקור ברוך":
אצל חותני, כ"ק מרן מהרי"ד מבעלזא זי"ע, בעת ששלח את אחד הנכדים לגשת לדלת באמירת "שפך חמתך" בליל הסדר, שאל חתנו של כ"ק מרן מהרי"ד, הרה"ק רבי יוחנן טווערסקי הי"ד: "האם באמת ניתן לראות?" כשכוונתו היא האם ניתן לראות את אליהו הנביא. כ"ק מרן מהרי"ד השיב לו שאכן כן, ניתן לראות. אך מי שאינו רואה אותו ומאמין שהוא מגיע, הרי שהוא גדול יותר מזה שרואה ומאמין. [שכן כאשר רואים, אין זו גדולה להאמין משום שהדבר נראה במוחש. כאשר לא רואים ובכל זאת מאמינים, הרי שזו מעלה גדולה יותר.] לפי מעשה זה ביאר ה"מקור ברוך" את הפסוק בפרשתנו: הקב"ה הוציא את אברהם והגביהו למעלה מחללו של עולם, אברהם אבינו ראה את הבריהא כולה ואת העולמות כולם. הכל היה גלוי בפניו. ואחר כל זאת אברהם נותר באמונה תמימה: "והאמין בה'", כאילו לא ראה מאומה. דרגה זו משבחת התורה במילים "ויחשבה לו", הקב"ה, "צדקה", לצדקות גדולה מאוד.

ידו בכל יד כל בו (ט"ז - י"ז)

פעם אחת בעת שהיה הגר"ח מבריסק זיע"א ילד, נכנסו כמה אנשים אל אביו בעל "בית הלוי" זיע"א, ואמרו לו כי בנו חיים רב עם הילדים בחוץ. קרא הבית הלוי לבנו הביתה, ובמעמד כמה אנשים שאלו: "החצי הראשון של הפסוק או החצי השני?" נענה הגר"ח "החצי השני" ויצא. שאלו את ה"בית הלוי" לאחר שיצא לפשר השיחה הזו, ענה להם, אצל ישמעאל כתיב "ידו בכל יד כל בו" ושאלתי החצי הראשון היינו "ידו בכל" ובו האשמה, או החצי השני, 'לביאור החצי השני' פטרתי. ואח"כ "יד כל בו" ואין הוא אשם. ומשענה כששאלו לילד מה היתה כוונתו, השיב כנ"ל.

כאשר הרבה"ק רבי נחום מטשערנוביל (יו"ד יא חשוון) במצוות פדיון שבויים הוא נדר על פתחי נדיבים לאסוף מעות למצוה גדולה זו ואחר כך היה משלשל את המעות לכיסיהם של פריצים עריצים ואנשי הרשות, כדי לפדות מידיהם יהודים שנפלו בשבי, פעם אחת כאשר נקלע הרבי לז'יטומיר, העלילו עליו הגויים עלילה שפלה וכלאוהו בבית האסורים, בא לבקרו צדיק אחד וביאר לו את הפסוק בתחילת פרשת לך לך בדרך צחות: אברהם אבינו היה מצטיין במצוות הכנסת אורחים ותמיד היה מטכס עצות מה אפשר לעשות עוד ועוד למען האורחים, אמר לו הקב"ה: לך מארצך, צא אברהם לדרך, ותהפך אתה בעצמך לעובר אורח, נודד וגולה, אז תדע ותרגיש היטב מה חסר לאורח, ומה אפשר עוד להיטיב עמו, וכך תוכל להשתלם במצוה זו ובכל פרטיה, הוסיף הצדיק ואמר: אף אתה, רבי נחום, העניקו לך משמים הזדמנות לחוש בטעמו של שבי אצל גויים, ועד כמה נחוץ לפדות יהודי משביו, כדי שתוכל להבין מצוה זו לעומקה ולהתעלות בקיומה.

והיה ברכה (יב, ב)

סיפר אחד התלמידים, שלעת בחרותו, כאשר הגיע פעם אחת ברכבת לעיר פרעשבורג, עמד כמשתאה כאשר ניגש אליו זקן מופלג וביקש להיות לו לעזר בליקחת חפציו לאכסניה. ויהי כמצחק בעיניו, שהוא הבחור הצעיר לימים ימסור את חבילתו לאיש ההוא אשר כולו הפך לבן. על כן סירב למלאות חפצו. אז סיפר לו האיש, שבצעירותו הוא היה מבין נושאי רבינו החתם סופר בכסאו, כי רבינו בא בימים ולא היה יכול עוד לצאת ולבוא, והיה צורך לקחתו ממקום למקום. "פעם אחת, בהוליכי את רבינו ברחוב העיר, עצרתי פתאום מלכת. שאל אותי רבינו בפליאה, מה זה ועל מה זה. השבתי לו, כי כל זמן שכוחי במתני, פרנסתי מצויה בדי, ויכול אני להעביר לאנשים חפצים ממקום למקום, אבל מה אעשה לעת זקנה כאשר כוחותי יעזבוני? וביקשתי מרבינו שיבטיח לי שכוחי לא יסור ממני לעולם, וזכיתי לשמוע את ברכתו שאהיה גיבור חיל כל ימי. עכשיו שנתקיימה הבטחתו של אותו צדיק, בקשתי שטוחה, אל תסרב לי, והנח לי לשאת את חפצך". רבינו נתן ברכות לכל מבקש, אף על פי שנראה הדבר כיוהרא, אך רבינו אמר כי אין הדבר כן, משום דכתיב "ואברכה מברכך", הרי שהמברך מתברך, ולכן אין שום יוהרא בכך שהוא עצמו רוצה להתברך...

(פרא דמלכא)

היולולא דצדיקיא

הרה"ק רבי אברהם אלימלך פרלוב מקרלין הי"ד

י"ד מרחשון תש"ג

באנו לארץ ישראל, כדי לעורר רחמי שמים על אחינו בני ישראל, תושבי פולין ורחבי אירופה, הזקוקים לישועה גדולה. עננים שחורים מרחפים על שמי אירופה! לא עת גיל ושמחה עתה, חוב קדוש מוטל עלינו לפקוד את הציונים הקדושים, להשתטח ולהרבות בתפלות ובתחנונים, ולזעוק זעקה גדולה ומרה בבקשת ישועה ורחמים.

ליל י"ד אלול תרצ"ט נסע רבינו בחזרה, כעבור שלושה ימים בלבד, י"ז אלול תרצ"ט, פרצה המלחמה הארורה השואה האימה. כשהגיעה הספינה לנמל קאסטנצ'א ברומניה, כבר פלשו הגרמנים הארורים לפולין וכבשוה תוך מספר ימים, השמועות על פרוץ המלחמה הגיעו גם לרומניה, ומשום כך העדיפו רבים מנוסעי האניה להשאר שם. אך רבינו ומלווהו הספיקו עוד לעלות ברכבת האחרונה שנסעה לפולין.

ביום המר והנמהר י"ד מרחשון בשנת תש"ג עלה רבינו ומשפחתו על מוקדה על קידוש השם באכזריות איזומה הי"ד זי"ע.

(גיליון מליצי יושר)

רבינו הרה"ק רבי אברהם אלימלך פרלוב מקארלין הי"ד זי"ע, נולד ביום ד' אלול בשנת תרנ"א לאביו הרה"ק ר' ישראל הינוקא מסטאלין זי"ע בן הרה"ק ר' אשר מסטאלין זי"ע בן הרה"ק ר' אהרן מארלין בעל בית אהרן זי"ע. ולאמו הרבנית בת הרה"ק ר' דוד טווערסקי מזלטיפולין זי"ע בן הרה"ק ר' יוחנן מראחמסטריוקא זי"ע.

רבינו היה שפל רוח ועניו כהלל, אהבתו לכל בר ישראל היתה להפליא וכל סימני טהרה ניכרים בו כבר בצעירותו.

בשנת תרפ"ב נסתלק אביו, וחסידו סטאלין נתנו עיניהם עליו ביקשוהו כי ייעתר להם ויהיה למנהיגם, אך רבינו סירב לזה בכל תוקף, רק בהשפעות והפצרות מקני חסידי אביו, וכמו כן קבל מכתב הפצרה מהרה"ק ר' ישראל מטשורטקוב זי"ע ומחתנו זי"ע נטל על עצמו על אדרת האדמורו"ת.

בשלהי חודש אייר תרצ"ט נסע רבינו לארץ ישראל, כשדרכו רגליו על אדמת ארץ הקודש, עוד לפני שקיבל שלום מהקהל, הרים רבינו את קולו ואמר: לא באנו לארץ ישראל לשם ביקור גרידא,

נעימות החיים

את גודל צרותינו מהמתחולל בארץ. נבקש מכ"ק אדמו"ר שליט"א שיעתיר בעד כלל היישוב שיזכו לישועות, הרהרו לעצמם. "שמאי, הרי ברור שהאנגלים לצד הערבים, הצנזר בוודאי יעבד מברק שיפרט את ההתנכלויות והרציחות", אמר ר' מתי"ס. "וחוץ מזה, כמה כסף יש לנו להשקיע במברק ארוך?". ר' שמאי שקע לרגע בהרהורים ואמר: "תשובה אחת לי לשתני שאלותיך: המברק יכיל מילה אחת בלבד, כך לא נעורר את חמת הצנזר! הבה נתחכמה' במילה אחת! וכך גם לא יעלה לנו המברק בכסף רב. נעמיס את כל הצרות והתלאות על תיבה בודדת ומרטיטה: ר-ח-מ-ם!

המברק שהגיע לבית הרבי בגור, זעזע את כל פולין. ביום כ"ו באב תרפ"ט זעקו כל כותרות העיתונים היהודיים "רחמים" בהבלטה. עורכי העיתונים היהודיים הבהירו לקוראים, כי זה תוכן הד'עפעשע' (=מברק) הדחוף שהגיע מירושלים עיר הקודש אל כ"ק האדמו"ר מגור בפולין. גדולי התורה באירופה הכריזו על "תענית ציבור" לתפילה ולזעקה לנוכח הסבל והמצוקה שפקדו את יהודי ארץ הקודש. תושייתו של ר' שמאי עשתה הכל! שכן המילה שבחר לזעוק במברקו העלתה את שוועת אחינו בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה!

הגאון החסיד (פרקי חיוו של הגה"ח רבי שמאי גינזבורג זצ"ל)

והוא יהיה פרא אדם ידו בכל יד כל בו וגו' (טז, יב). מאורעות קשים פקדו את ארץ הקודש בשנת תרפ"ט. המאורעות היו אלימות ומעשי טרור אכזריים מצד הערבים נגד היישוב היהודי בארץ ישראל. ביום שישי, י"ז באב תרפ"ט, עם סיום דרשתו של המופתי חאג' אמין אל חוסייני בהר הבית, יצא משער שכם המון רב של מוסלמים מוסתים בשנאה נגד היהודים, כשהם חמושים בסכינים, והסתערו על השכונות היהודיות הנמצאות מחוץ לשער, משני צידי רחוב הנביאים. 19 יהודים נהרגו באותו יום בשכונות אלה. בית הכנסת ובתים יהודיים נהרסו ונשרפו. המוסלמים ניסו לתקוף שכונות יהודיות נוספות בירושלים, ו"מאה שערים" ניצלה אז בנס.

גל הפרעות שטף את ארץ הקודש כולה. למחרת, בעיצומו של יום השבת, הגיעו הפרעות לעיר חברון, שם נערך טבח נורא בבחורי ישיבת "כנסת ישראל" ובקהילה היהודית העתיקה שישבה בחברון. באותו טבח נרצחו 67 יהודים הי"ד ובתיהם נבזזו.

רבי מתתיהו מינץ ורבי שמאי גינזבורג, שני הרעים מיישיבת "שפת אמת", חירפו נפשם ויצאו אל "בית הדואר", בטווח יריות המתפרעים. חייבים לשגר מברק לפולין, שיוכנס אל הקודש פנימה, אל הרבי שליט"א (=מרן האמרי אמת מגור זי"ע), ויתאר

פרנס השבוע

ידידינו עוז האי גברא רבא ויקירא
הרה"ג מאיר סויסה שליט"א
נאמן ביתו של מרן רבינו שליט"א
ומורה הוראה באשדוד
ואביו ידידינו הרה"ג ליאור שליט"א
לרגל הולדת הבת/הנכדה
יה"ר שירוה רוב נחת ותענוג מכל יוצ"ח

מזלא טבא וגדיא יאה

לידידינו עוז האי גברא רבא ויקירא
הרה"ג קלמן אהרן אנגלברג שליט"א
מו"צ באשדוד ומשפיע בבית שמש
מחותנו של מרן רבינו שליט"א
לרגל אירושי הבת בשעטומ"צ
עב"ג הבה"ח אריה קורץ הי"ו
יה"ר שירוה רוב נחת ותענוג מכל יוצ"ח

לפני קרוב למאה שנה, בעת הפרעות בחברון בשנת תרפ"ט, היה אחר כך הספד בהרבה מקומות, היה הספד בעיר קראלי, ורב העיר ר' שאול בראך הרב של קראלי אמר בהספד שלו: מובא במדרש שהרבונו של עולם לוקח את הדם של הנרצחים על קידוש ה' וצובע עם זה את המלבוש שלו, כביכול שיש מלבוש, קרא הרב מקראלי בשאגה "רבונו של עולם עשית לך בגד חדש מהדם שלנו..."

מאות כבר נושעו! ומה איתך?
רוצים גם ישועה? יש לכם שמחה, אזכרה וכו'
תרמו! וקחו חלק בהפצת המעיינות של
מרכז "אמונת חיים" קראלי
כתובת לתרומות תגובות ולקבלת הגליון
רח' דב גור 20/23 אשדוד טל. 08-8659931
באימייל: 3118494@gmail.com

קול קראלי 074-7962278

לעילוי נשמת
הר"ר ישעי' קורץ ז"ל
בהר"ר ישראל ז"ל
נלבע ז' חשון תשפד
ת. נ. צ. ב. ה.

לזכר עולם יהיה צדיק
אדונינו מורינו ורבינו
הגה"צ יצחק צבי משה זי"ע
ברא כרעא דאבוה
אדמו"ר אביגדור מוזס זצ"ל
מקראלי
נלב"ע ד' טבת ת'תשע"ט
זכותו יגן עלינו ועכ"א
ת. נ. צ. ב. ה.

סגולה בדוקה
מדליקים נר לעילוי נשמת
רבינו אביגדור בן ר' משה
ומבקשים בקשה ונושעים

לעילוי נשמת
הרבנית רייזל רוט ע"ה
בת הרב שמואל אהרן זצ"ל
נלב"ע יז טבת תשפ"ג
ת. נ. צ. ב. ה.

לעילוי נשמת
הגה"צ משה וועבר זצוק"ל
בהרה"צ מרדכי זצ"ל
נלבע יב כסלו תשפא
ת. נ. צ. ב. ה.

